

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 7-7)

Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: **“Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden”** (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af.

Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeert u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

2 Tim. 4:2-4. “verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting. Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtfels keren”.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 7-7)

Wij gaan beginnen eerst bij de Kandelaar. Iedere dienst, iedere samenkomst van kinderen Gods, is dus de gemeenschap der heiligen, die moet plaats vinden in het Heiligdom en dat is een afgezonderde plaats. En wij weten, dat wij dat Heiligdom alleen mogen ingaan, als wij ons eerst aan het koperen Wasvat hebben laten reinigen. Laten wij dat toch leren!

Want velen in de samenkomsten komen om zich in die samenkomst te laten reinigen. Maar dat hoort niet! Voordat wij naar de samenkomst gaan, moeten wij thuis onze knieën buigen en ons daar al laten reinigen, zodat wij rein in de samenkomst, in de gemeenschap der heiligen komen. Dan kan Gods Geest ons gaan gebruiken.

En dat moet elke keer zo zijn, want iedere gemeenschap der heiligen moet plaats vinden bij het licht van de Kandelaar. Als wij vergaderen bij het licht van de Kandelaar, dan kan het niet anders, dan dat wij zelf verlicht worden en ook in het Licht zijn.

En wat betekent nu geestelijk: het licht van de Kandelaar? Het is immers het getuigenis! Jezus wil door Zijn Heilige Geest en door Zijn Woord ons allen verlichten. Zo wil Hij ons onderwijzen door Zijn Woord en Geest, wat gezegd wordt in **Hand. 2:42** *“En zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen”*. Dat is dus het licht van de Kandelaar. Want het is Zijn bedoeling, dat wij elkaar zullen opbouwen naar de genadegaven, die aan ieder is toebedeeld naar dat wat Hij wil.

En zo vinden wij het ook in het Woord, dat staat in **1 Cor. 12:4-7** *“Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is dezelfde Geest; en er is verscheidenheid in bedieningen, maar het is dezelfde Here; en er is verscheidenheid in werkingen, maar het is dezelfde God, die alles in allen werkt. Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen”*.

Gaan wij het zien? Als wij een charisma ontvangen en ieder kind van God ontvangt een charisma, de één meer dan de ander, naar dat hij getrouw is, dan ontvangen wij dat niet voor onszelf en voor onze eigen geestelijke groei, maar wij ontvangen die genade gave om als priester een offer te gaan brengen om de ander daarmee te stichten en te dienen.

Wij zijn allen priesters, maar zoals het ook in het Oude Verbond was, hadden niet alle priesters dezelfde bediening en functie. Er waren vele verschillende priesterorden; men had priesters voor de dienst bij het Altaar, die de offers moesten slachten; maar er waren ook priesters, die tot de zangers behoorden en de muzikale instrumenten bedienden en weer andere priesters profeteerden daarbij; zo had elke priester zijn eigen functie.

Er was geen eenzijdigheid. Zo zien wij dat ook in **1 Cor. 12**, waar ons negen hoofd charisma's genoemd worden. Maar er zijn er nog veel meer. Eigenlijk worden er hier ook al meer dan negen genoemd, want er worden verder genoemd: apostelen, profeten, leraars enz. en deze ambten zijn allemaal charisma's. In ieder geval is er verscheidenheid.

Het is de bedoeling, dat ieder kind van God in de besloten gemeenschap, dus in het Heiligdom, zich laat gebruiken door Jezus om de ander te dienen. En dan mogen wij ook vrijmoedig vragen en bidden om de gaven van de Geest. Dat staat in **1 Cor. 14:1** *“Jaagt de liefde na en streeft naar de gaven des Geestes”*.

Maar het moet weer uit de liefde voortkomen, want in de hele offerdienst is immers de grondslag: de liefde Gods. Wij mogen dus gerust streven naar geestesgaven en vragen: *“Heer, geef ook aan mij een charisma”*, maar misschien heeft Hij het u al gegeven en dat u dat nog niet weet.

Maar wij ontvangen het niet om wat te willen zijn en ook niet voor eigen eer en om jezelf op te bouwen. Daarom moeten wij goed bedenken, dat, als wij er om vragen, dan moet dat zijn om ons ten offer te gaan stellen, om daarmee de ander te dienen en op te bouwen in de liefde.

Er is een grote verscheidenheid, wat ook **Rom. 12:1** zegt, dat begint met het brandoffer. *“Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst”*, naar Gods Woord.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 7-7)

Maar dan gaat Paulus verder met de andere offers, die daar op komen, in vers 4-8 *“Want, gelijk wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde werkzaamheden hebben, zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus, maar ieder afzonderlijk leden ten opzichte van elkander. Wij hebben nu gaven, onderscheiden naar de genade, die ons gegeven is (het zijn dus genade gaven): profetie, naar gelang van ons geloof; wie dient, in het dienen; wie onderwijst, in het onderwijzen; wie vermaant, in het vermanen; wie mededeelt, in eenvoud; wie leiding geeft, in ijver; wie barmhartigheid bewijst, in blijmoedigheid”*. Allemaal hebben wij dus een dienst.

Begin maar om de gave te vragen om een voetmatje te kunnen zijn, zodat de ander de voeten op u kan afgeven. En klaag dan niet, maar wees dienstig en offert daarmee. Of hebt u het beste voor uzelf gekozen? Maar als men getrouw is in het dienen, dan zal de Heer nog andere gaven geven. Het vermanen is ook een gave, om dan echt een vader te kunnen zijn.

Maar wij zullen het zo doen, zoals Petrus het zegt in **1 Petr. 4:10-11**, waar hij ook verschillende genade gaven opnoemt. *“Dient elkander, een ieder naar de genadegave, die hij ontvangen heeft, als goede rentmeesters over de velerlei genade Gods. Spreekt iemand, laten het woorden zijn als van God (dus dat God de eer krijgt); dient iemand, laat het zijn als uit kracht, door God verleend, opdat in alles God verheerlijkt worde door Jezus Christus, aan wie de heerlijkheid is en de kracht, in alle eeuwigheid! Amen”*. Ziet u, dat het een offerdienst is om geestelijke offers te brengen, om elkaar op te bouwen in de liefde. En dat is elkaar in die liefde dienen.

Laten wij nu nog **Ef. 4:11-12a** opslaan, waar Paulus ook hierover spreekt bij het licht van de Kandelaar. *“En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon”*. Zo worden wij in het Heiligdom toegerust tot dienstbetoon en daarvoor is geen Bijbelschool nodig, want ook jonge mensen zouden vandaag in de Gemeente klaargemaakt moeten worden. Daar is de plaats, in het Heiligdom, dan worden het juist mannen en vrouwen, die hun werkelijke praktische opleiding krijgen.

Want de meeste Bijbelscholen zijn zeer eenzijdig ingesteld, waar de jonge mensen een bepaalde wijsheid en inzicht geleerd krijgen op bepaalde Schriftgedeelten, maar zij leren en weten dus niet, hoe alles moet functioneren. God heeft het ook zo niet gegeven! Dat Bijbelscholen zijn ontstaan is een gevolg van de geestelijke armoede, waartoe de Gemeente van Jezus in de gemeenschap der heiligen, de besloten dienst, is vervallen.

In de eerste tijd van de Gemeente kende men dan ook geen Bijbelscholen en geen theologische universiteiten. Daaraan zien wij, hoe goed de eerste Gemeente functioneerde, zoals het hier staat in **Ef. 4:12-16** *“om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben (ziet u het licht van de Kandelaar), de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus. Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt, maar dan groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus. (en dan komt de dienst, de offerdienst) En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde”*. Dat is de Kandelaar!

En nu krijgen wij de Tafel. In Israël kende men de offermaaltijd, die in de Voorhof gehouden werd. Er waren verschillende offermaaltijden, die de Israëliet gaf, onder andere als God hem bijzonder gezegend had, dan wilde hij daarvoor de Heer danken en een vredeoffers brengen. En dat deed hij met het beste wat hij had om daar een maaltijd mee in te richten voor de priesters, waar hij ook zelf met de zijnen mocht aanzitten. Maar het was om God daarmee een dank- en vredeoffer te brengen.

In de Oude Vertaling staat in plaats van vrede offer: zoenoffer. Maar daar wordt niet mee bedoel, dat die Israëliet daardoor nog vrede moest gaan krijgen met God of verzoend moest worden met God. Nee, wij weten dat duidelijk uit het Oude Testament, dat die Israëliet de verzoening had en uit dankbaarheid, dat hij verzoend was, ging hij God een vrede offer brengen. Hij had vrede met God en daar was hij juist blij

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 7-7)

om en daarom wilde hij een feestmaaltijd aanrichten voor het aangezicht van God, om God daarmee te eren en te danken en om die blijdschap ook mee te delen, niet alleen aan zijn huis en aan de priesters, maar aan allen die genodigd werden.

En Israël bracht ook dankoffers aan God op de verhoring van gebeden. Hebben wij als Gemeente dan geen offermaaltijd? Ja, een veel heerlijker! Maar in de loop der eeuwen hebben wij er zeker geen feest van gemaakt! Iedere samenkomst behoort een offermaaltijd te zijn om de Tafel des Heren en dat met drieërlei doel.

Ten eerste om aan deze Tafel des Heren Zijn offer, Zijn dood te gedenken. Dat heeft de Heer Zelf gezegd: **“Doe dit tot Mijn gedachtenis, want zo dikwijls gij dit brood eet en deze wijn drinkt, gedenkt gij de dood des Heren”**. Daarom moeten wij, omdat Hij ons verzoend heeft met God, uit dankbaarheid aan God met elkaar aan deze Tafel een vreugdemaaltijd vieren.

De meeste Christenen hebben van de Avondmaalstafel een begrafenis gemaakt. Maar zij verstaan niets van de maaltijd des Heren, dat het een vreugdemaal is, een lofprijzing, waarin wij al onze dank en aanbidding aan Hem brengen, die ons verzoend heeft met God en waardoor wij vrede hebben gekregen met God.

In de eerste Christen Gemeente was op die Tafel niet alleen het brood en de wijn, de zinnebeelden van de Heer, maar die tafel was ook voorzien van allerlei spijzen. Maar dit is later afgeschaft en men vermoedt, omdat de Christenen afzakten en vleselijk werden, waar Paulus iets over zegt in **1 Cor. 11:20-22** **“Wanneer gij dan bijeenkomt, is dat niet het eten van de maaltijd des Heren; want bij het eten neemt ieder vooraf zijn eigen deel, zodat de een hongerig is en de ander dronken. Hebt gij dan geen huizen om te eten en te drinken? Of minacht gij (zózeer) de gemeente Gods, dat gij de behoeftigen beschaamd maakt? Wat zal ik tot u zeggen? Zal ik u prijzen? Op dit punt prijs ik niet”**. Wij moeten als geestelijke mensen weten wat goed is. En als wij dat niet meer weten, dan zijn wij niet meer geestelijk.

Het tweede doel van het gemeenschappelijk offermaal was om de levensgemeenschap te versterken met de Heer en met elkaar, zoals het Woord het ook zegt in **1 Cor. 10:16-20** **“Is niet de beker der dankzegging, waarover wij de dankzegging uitspreken, een gemeenschap met het bloed van Christus? Is niet het brood, dat wij breken, een gemeenschap met het lichaam van Christus? Omdat het één brood is, zijn wij, hoe velen ook, één lichaam; wij hebben immers allen deel aan het ene brood. Ziet, hoe het gaat bij het Israël naar het vlees: hebben niet zij, die de offers eten, gemeenschap met het altaar? Wat wil ik hiermede dan zeggen? Dat een afgodenoffer iets is, of dat een afgod iets is? Integendeel, dat hun offeren (van die afgoden dus) een offeren is aan boze geesten en niet aan God en ik wil niet, dat gij in gemeenschap komt met de boze geesten”**.

Ziet u, dat de offermaaltijd ons in verbinding brengt met de geestenwereld; en de offermaaltijd, zoals de heidenen, de afgodendienaars die houden, brengt hen in verbinding met de demonen. Maar de offermaaltijd aan de Heer, brengt ons direct in verbinding met de Heer en met de Heilige Geest, opdat wij versterkt worden in deze levensgemeenschap met Hem en met elkaar op een wondere wijze.

En ten derde heeft de offermaaltijd om de Tafel des Heren ten doel, dat wij door het geloof versterkt worden in de liefde Gods door wat waarlijk spijs en drank is, opdat de Heer steeds meer gestalte in ons krijgt. Het zijn de vrede offers en daarom zullen ook wij, als wij zo samenkomen, vrede hebben met God en met elkaar. Zo noemt de Schrift het **“de band des vredes”** en dat wil zeggen, dat de één zich aan de ander geeft.

Dan mogen wij onze dankoffers brengen in verschillende vormen, zoals Paulus in Fil 4:16-17 spreekt van een financiële bijdrage. **“Want ook te Tessalonica hebt gij mij een en andermaal ondersteuning gezonden.** (opdat Paulus zijn werk kon voortzetten) **Niet, dat het mij om de gave te doen zou zijn, maar het is mij te doen om de opbrengst, die als een tegoed op uw rekening aangroeit”**.

“De dienst der offerande in de Nieuw Testamentische Gemeente”

(deel 7-7)

Want door dat geld kon Paulus zijn werk voortzetten en kwam er een wonderbare opbrengst van de zielen, die daardoor kwamen op het tegoed, niet alleen voor de apostel Paulus, die hen voor Jezus won, maar ook voor die Gemeente, die hem met hun financiële offers gesteund had.

Iedereen kan niet uitgaan naar het zendingsveld, maar als wij de zending ondersteunen, dan groeit elke ziel, die daardoor wordt gewonnen, ook op ons tegoed aan. Dat is offeren!

In Israël kende men ook nog een ander offer, het gelofte offer. De Israëliet deed daarbij een gelofte aan God en wee, als hij die niet vervulde. Een voorbeeld er van is Hanna, die voor het aangezicht van God een gelofte deed, dat, als God haar een zoon zou geven, zij hem zou afstaan tot de dienst van de Heer.

En God verhoorde haar gebed en zij vervulde de gelofte; zij staat haar kind al heel jong af voor de dienst van de Heer. En dan richt zij met haar man een offermaaltijd aan, waarmee die gelofte vervuld was en die maaltijd was tevens een dankoffer.

Wij moeten zeer voorzichtig zijn met een gelofte te doen. Ik heb Johannes de Heer horen getuigen, hoe zijn eigen moeder een gelofte had gedaan aan God. Zij had net als Hanna geen zoon. Zij was een vrome Christen en werd gedreven door het verlangen om een zoon te mogen hebben, een Johannes, terwijl zij geloofde, dat de wederkomst genaakte.

Toen deed zij God een gelofte en zij zei: *“O God, geef mij een zoon, een Johannes, die voor U uit zal gaan om Uw weg te bereiden voor Uw komst en neem mij dan maar het leven”*. En dat is gebeurd! Wij moeten voorzichtig zijn met geloften te doen, want dan moeten wij ze ook inlossen en dan houdt God Zijn Woord.

En de zoon is een Johannes geworden, maar zijn moeder is bij zijn geboorte gestorven. God houdt Zijn Woord, want broeder Johannes de Heer is van Godswege uitgegaan om de Maranatha boodschap te verkondigen, maar tot zijn veertigste jaar wilde hij niet, want hij was teveel zakenman. Maar toen maakte God hem wel klein en werd hij geroepen om Zijn God te dienen met het brengen van de Maranatha boodschap, wat hij meer dan veertig jaar mocht doen. En God had ook er in voorzien, dat hij een lieve stiefmoeder kreeg, die zeker niet zorgzamer heeft kunnen zijn, dan zijn eigen moeder. God had voorzien!

Wees dus voorzichtig met gelofte offers, want als wij een gelofte doen, dan moeten wij hem ook betalen. Wij mogen God op Zijn Woord nemen, maar als wij ons voor God stellen, dan neemt God ons ook op ons woord.

Nu krijgen wij nog het Reukofferaltaar in het Heiligdom, dat het Gebedsaltaar is, waar lofzegging, dankzegging en aanbidding tot God werden opgezonden. En dat Gebedsaltaar is ook voor ons, wat wij lezen in **Hebr. 13:15** ***“Laten wij dan door Hem (het altijd door Jezus en door Zijn Geest) **Gode voortdurend een lofoffer brengen, namelijk de vrucht onzer lippen, die zijn naam belijden**”***.

Dat doen wij dus niet alleen in de bidstond, maar wij moeten Hem voortdurend ook een lofoffer brengen. Door met onze lippen Zijn Naam te belijden.

En dan gaat **vers 16** verder ***“En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet, want in zulke offers heeft God een welgevallen”***. Ziet u, dat er nog heel wat verschillende offers zijn, die wij mogen brengen en dat is alleen maar een vreugdedienst tot eer van Jezus Naam!

Amen.